

LBRIS

We know
books

E. NESBIT

CINCI COPII ȘI UN SPIRIDUȘ

Traducere din limba engleză de
Ana-Maria Scarlat

*Mielul meu, ești cât un mormoloc,
Să citești n-ai învățat deloc;
Însă nicio carte întreagă nu rămâne
În fața mâinilor tale hapsâne.
Deși cartea e pentru tine,
Pe raft, mama o va ține
Până să citești vei știi. Zile vor curge,
Și prea curând cuvintele le vei parcurge!*

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NESBIT, E.**

Cinci copii și un spiriduș / E. Nesbit ; trad. din lb. engleză de Ana-Maria
Scarlat. - București : Didactica Publishing House, 2025
ISBN 978-606-048-924-5

I. Scarlat, Ana-Maria (trad.)
821.III

Toate drepturile sunt rezervate. Orice reproducere, fie ea și parțială,
indiferent de procedeu prin care se realizează, este interzisă în lipsa
acordului scris din partea editurii.

© 2025, Editura Didactica Publishing House

Toate drepturile rezervate pentru România
Adresa: Splaiul Unirii nr. 16,
Clădirea Muntenia Business Center, etaj 5, cam. 506A, București

ISBN: 978-606-048-924-5

Editor coordonator: Florentina Ion
Traducere din limba engleză: Ana-Maria Scarlat
Redactor: Ioana Vodă
Corector: Dorina Lipan
DTP: Cristina Dumitrescu

Pentru informații și comenzi, vă rugăm să ne contactați la:
Tel.: +40-21-410.88.18; +40-21-410.88.10;
e-mail: office@edituradph.ro

www.edituradph.ro

CUPRINS

Capitolul 1. FRUMOȘI CA O ZI SENINĂ	5
Capitolul 2. MONEELE DE AUR	25
Capitolul 3. A FI DORIT	45
Capitolul 4. ARIPI	66
Capitolul 5. FĂRĂ ARIPI	85
Capitolul 6. UN CASTEL ȘI NICIO CINĂ.....	95
Capitolul 7. UN ASEDIU ȘI UN PAT	109
Capitolul 8. MAI MARE DECÂT BĂIATUL BRUTARULUI	121
Capitolul 9. MATUR	140
Capitolul 10. SCALPURI	154
Capitolul 11. (ȘI ULTIMUL). ULTIMA DORINȚĂ.....	169
E. NESBIT.....	184

CAPITOLUL 1. FRUMOȘI CA O ZI SENINĂ

Casa era la aproape cinci kilometri de gară, iar trăsura prăfuită pe care o închiriaseră pornise la drum de nici cinci minute când copiii începură să-și scoată capetele pe fereastră și să întrebe: „N-am ajuns încă?”. De fiecare dată când treceau pe lângă o casă, ceea ce nu se întâmpla prea des, toți spuneau: „Oh, asta *este*?”. Dar niciuna nu era cea pe care o așteptau, până când nu ajunseră în vârful unui deal, dincolo de cariera de calcar și chiar înaintea de groapa cu pietriș. Acolo apăru o casă albă cu o grădină verde și o livadă în spate.

- Am ajuns! spuse mama.
- Ce albă e casa! exclamă Robert.
- Și uite ce trandafiri! se miră Anthea.
- Și prunele..., zise Jane.
- Este chiar decentă, recunoscă Cyril.
- Vleau plimbale, spuse bebelușul.

Trăsura se opri, hurducându-se pentru ultima dată.

Toți copiii se învâlmășiră să coboare, ceea ce-i făcu să se calce pe picioare și să se lovească, dar nimănui nu păru să-i pese. Destul de ciudat, mama nu se grăbea deloc să lasă din trăsură; și chiar după ce coborî încet și cu pași atenți, fără să sară, părea că-și dorește mai întâi să vadă cutiile cărăte înăuntru și chiar ca vizitiul să fie plătit, decât să se alătore grabei pline de entuziasm din grădină și livadă sau hoinărelui prin sălbăticia cu scaieți, spini și măcăciuni de dincolo de poarta stricată și de fântâna secată de lângă casă. Dar copiii fură, pentru prima dată, mai înțelepți. Nu

era deloc o casă drăguță, era una obișnuită, iar mama o găsea mai degrabă nepotrivită și era destul de supărată că nu avea nici măcar un dulap sau câteva rafturi. Tatăl obișnuia să spună că scheletul metalic și coama acoperișului erau coșmarul oricărui arhitect. Casa se afla în străfundurile zonei, departe de orice altă locuință, iar copiii locuiseră în Londra timp de doi ani, fără să fi ajuns măcar o singură dată la plajă, nici măcar atunci când merseseră cu trenul într-o excursie. Așadar, casa albă li se părea un fel de Palat Magic din Paradisul pământesc. Pentru copii, Londra e ca o închisoare, mai ales atunci când familia nu e bogată.

Bineînțeles că există magazine, teatre, distracții și tot felul de lucruri, dar dacă familia ta e mai degrabă săracă, nu mergi la teatru și nici nu-ți permiți să cumperi ceva din magazine. Londra nu are lucrurile acelea drăguțe cu care copiii se pot juca fără să se rănească sau pe care să nu le strice, cum ar fi copaci, nisip, păduri sau ape. Aproape tot ce există în Londra are forma greșită — străzile sunt drepte și plate, în loc să aibă tot felul de curbe și coturi, așa cum sunt la țară. Copacii sunt toți diferiți, după cum știți, și sunt sigur că o persoană plictisitoare v-a spus că nu există două fire de iarbă la fel. Dar pe străzi, acolo unde iarba nu crește, totul e exact la fel. De aceea, mulți copii care cresc la oraș sunt extrem de năzdrăvani. Ei nu știu care e problema lor, și nici părinții, mătușile, unchii, verii, tutorii, guvernantele sau doicile lor nu știu; dar eu știu. Și acum știți și voi. Copiii de la țară sunt năzdrăvani uneori, dar din cu totul alte motive.

Copiii explorară amănunțit grădinile și șoproanele înainte să fie prinși și spălați pentru ceai. Își dădură seama că aveau să fie fericiți în casa albă. Crezură asta din prima clipă, dar când descoperiră că partea din spate a casei era plină de iasomie, numai flori albe, și că mirosea ca cel mai

scump parfum oferit drept cadou la o zi de naștere; când văzură pajiștea, toată verde și moale, cu totul diferită de iarba maronie din grădinile din Camden Town; când găsiră grajdul cu porumbar și niște fân lăsat în urmă, erau aproape siguri. Iar când Robert descoperi leagănul rupt și căzu din el și își făcu un cucui cât un ou, și când Cyril își băgă degetul prin ușa unui coteț care părea făcut pentru iepuri, dacă ați avut vreodată un iepure, n-au mai avut niciun fel de îndoială.

Cea mai bună parte era că nu existau reguli care să le interzică să meargă unde voiau și să facă ce doreau. În Londra, aproape totul avea o etichetă cu „Nu atingeți“, și deși eticheta e invizibilă, asta făcea lucrurile și mai rele, pentru că știi că e acolo, iar dacă nu știai, în scurt timp cineva îți aducea la cunoștință.

Casa albă era situată pe marginea dealului, iar în spate avea o pădure — de-o parte era cariera de calcar, iar de cealaltă, groapa cu pietriș. La poalele dealului se afla o câmpie plată, cu clădiri albe, cu forme ciudate, unde oamenii ardeau calcar. Mai erau și o berărie mare, roșie, și alte case. Când coșurile mari scoteau fum și soarele apunea, valea părea cuprinsă de o ceață aurie, iar cuptoarele de calcar și clădirile unde uscau hameiul străluceau și licăreau, formând un fel de oraș fermecat, scos din *O mie și una de nopți*.

Acum, că am început să vă povestesc despre acest loc, simt că aș putea să continui și să creez o poveste interesantă, plină cu toate lucrurile obișnuite pe care le-au făcut copiii — aceleași lucruri pe care le faceți și voi, și să vă fac să credeți fiecare cuvânt. Când ajung să povestesc despre faptul că copiii pot fi obositori, așa cum sunteți și voi câteodată, mătușile voastre ar scrie cu un creion pe marginea paginii: „Cât de adevărat!“ sau „Exact ca în viața reală!“, iar

LEPIS | **Wikipedia**
doar lucrurile cu adevărat uluitoare care s-au întâmplat, și puteți lăsa cartea oriunde, liniștiți, pentru că nicio mătușă și niciun unchi nu vor scrie „Cât de adevărat“ pe marginea poveștii. Adulților le e foarte greu să creadă în lucruri cu adevărat minunate, dacă nu au ceea ce ei numesc dovezi. Dar copiii vor crede aproape orice, iar adulții știu asta. De aceea vă spun că pământul e rotund ca o portocală, când voi vedeți foarte bine că e plat și deluros; și de aceea spun că pământul se învâрте în jurul soarelui, când e clar că soarele se trezește dimineața și se duce la culcare seara, ca un soare cuminte, iar pământul își cunoaște locul și stă nemișcat ca un șoricel. Cu toate acestea, îndrăznesc să spun că, dacă ai crezut toate aceste lucruri despre pământ și soare, îți va fi foarte ușor să crezi că, la nici o săptămână după ce Anthea, Cyril și ceilalți ajunseră la țară, au descoperit un spiriduș. Cel puțin așa l-au numit ei, pentru că așa s-a prezentat el; și, bineînțeles, el știa cel mai bine. Dar nu semăna deloc cu niciun spiriduș pe care l-ați văzut sau despre care ați auzit ori ați citit.

Totul s-a întâmplat la groapa cu pietriș. Tatăl lor fusese nevoit să plece într-o călătorie de afaceri, iar mama plecase să stea cu bunica, pentru că nu se simțea prea bine. Amândoi erau în grabă, iar după ce au plecat, casa a devenit brusc tăcută și goală. Cei mici au început să rătăcească din cameră în cameră, căutând pe jos bucăți de hârtie și sfoară rămase de la cutiile care încă nu fuseseră strânse. Toți își doreau să aibă ceva de făcut.

— Eu zic să ne scoatem lopețile și să săpăm în groapa cu pietriș. Putem să ne prefacem că e țărnamării, spuse Cyril.

— Tata spune că așa a fost odată. Zice că acolo sunt colci vechi de mii de ani, adăugă Anthea.

Așa că plecară. Bineînțeles că stătuseră pe marginea gropii cu pietriș și o priviseră, dar nu coborâseră de teamă că tatăl lor avea să spună că nu se pot juca acolo, iar același lucru era valabil și pentru cariera de calcar. Însă groapa cu pietriș nu era chiar periculoasă dacă nu încercai să cobori pe margini, ci mergeai încet pe drumul sigur pe care merg căruțele.

Fiecare copil își căra propria lopată și făcură toți cu rândul pentru a-l purta pe Mielu. El era bebelușul, și îi spuneau așa pentru că primul cuvânt rostit de el fusese „Bee”. Antheei îi spuneau „Pantera”, ceea ce pare caraghios la prima vedere, dar când îl rostești, sună puțin ca numele ei.

Groapa cu pietriș se întindea vastă și adâncă, cu margini acoperite de iarbă și flori sălbatice uscate, în nuanțe de mov și galben. Părea o chiuvetă uriașă. Pe fudul ei, mormane de pietriș se adunau, iar în marginea bolului, acolo unde pietrișul fusese extras, se formaseră găuri. Pe pantele abrupte, mici goluri se deschideau, asemănătoare cu intrările în căsuțele rândunelelor.

Copiii construiă un castel, dar să construiești castele nu era prea distractiv dacă nu exista un val care să umple șanțul cu apă și să dărâme podul, ca în cele din urmă toți să fie udați până în talie.

Cyril voia să sape o peșteră ca să se joace de-a contra-bandiștii, dar ceilalți se gândiră că urmau să fie îngropați de vii, așa că toate lopețile se puseră în final la lucru ca să sape o groapă prin mijlocul castelului până în Australia. Copiiiăștia, vezi tu, credeau că lumea e rotundă, și că de cealaltă parte, băieții și fetele din Australia mergeau cu partea greșită în sus, ca muștele pe tavan, cu capetele atârându-le în jos.

Copiii săpară neîncetat, iar mâinile li se umpluseră de nisip, fiind fierbinți și roșii de la efort, iar chipurile, transpirate și strălucitoare. Mielu încercase să mănânce nisip și plânsese foarte tare când descoperi că nu era, așa cum crezuse el, zahăr brun. Acum căzuse lat pe nisip din cauza oboselii și dormea în mijlocul castelului pe jumătate terminat. Asta îi lăsă pe frații și surorile lui să lucreze din greu, iar în scurt timp, groapa până în Australia se făcu atât de adâncă, încât Jane, căreia i se spunea „Pisică” pentru că era scundă, îi imploră pe ceilalți să se oprească.

— Să presupunem că partea de jos a gropii ar ceda brusc, începu ea să spună, și ne-am prăbuși peste micii australieni, tot nisipul le-ar intra în ochi.

— Da, răspunse Robert, și ne-ar urî și ar arunca cu pietre în noi și nu ne-ar lăsa să vedem cangurii, oposumii, eucaliptii, păsările Emu sau orice altceva.

Cyril și Anthea știau că Australia nu era chiar atât de aproape, dar au fost de acord să nu mai folosească lopetele și să sape cu mâinile. A fost destul de ușor, pentru că nisipul de la fundul gropii era moale, fin și uscat, ca nisipul de pe plajă. Și în el găsiră scoici mici.

— Imaginează-ți că aici a fost apă la un moment dat, o mare strălucitoare, cu pești, țipari, corali și sirene, spuse Jane.

— Și catarge de nave, și comori spaniole rătăcite. Îmi doresc să găsim un dublon de aur sau ceva, zise Cyril.

— Cum a fost cărată marea? întrebă Robert.

— Nu cu găleata, prostuțule, spuse fratele lui.

— Tata spune că pământul s-a încălzit sub ea, așa cum ți se întâmplă uneori în pat, așa că și-a ridicat umerii, iar marea a alunecat, așa cum fac păturile pe noi, iar umerii au ieșit la suprafață și s-au transformat într-un ținut arid. Hai

să căutăm scoici. Cred că peștera aia mică ar putea avea scoici și văd ceva ce iese de acolo de parcă e ancora unei nave naufragiate, și e al naibii de cald în groapa australiană.

Ceilalți fură de acord, dar Anthea continuă să sape. Îi plăcea să ducă până la capăt un lucru odată început. Nu voia să plece din groapă fără să ajungă în Australia.

Peștera s-a dovedit dezamăgitoare, pentru că nu erau scoici, iar ancora navei naufragiate era, de fapt, mânerul rupt al unui topor. Grupul din peșteră tocmai hotărâse că nisipul care nu era la malul mării te făcea să te simți însetat și cineva propusese să meargă acasă ca să bea limonadă, când, brusc, Anthea țipă:

— Cyril! Vino aici! Oh, vino repede... E viu! O să fugă! Repede!

Toți se grăbiră.

— E un șobolan, n-ar trebui să mă mire, spuse Robert. Tata povestea că e plin de ei în locurile vechi, iar ăsta probabil că e foarte vechi dacă marea era aici cu mii de ani în urmă...

— Poate că e un șarpe, spuse Jane, cutremurându-se.

— Hai să vedem, spuse Cyril, sărind în groapă. Nu mi-e frică de șerpi. Îmi plac. Dacă e un șarpe, o să-l îmblânzesc și o să mă urmeze pretutindeni. O să-l las să doarmă în jurul gâtului meu noaptea.

— Nu, n-o să faci asta, spuse Robert ferm.

El împărțea dormitorul cu Cyril.

— Dar poți, dacă e un șobolan.

— Oh, nu fi prostuț! spuse Anthea. Nu e un șobolan, e mult mai mare. Și nu e nici șarpe. Are picioare; le-am văzut; și blană! Nu... nu cu lopata. O să-l rănești! Sapă cu mâinile.

— Și să-l las pe *el* să mă rănească pe *mine*! E posibil, nu? spuse Cyril, punând ochii pe o lopată.